1995 (8. & 9. april)

Begravelse af "Hadets kamp"

Deltagere:

1. Arne Andersen
2. Erik Nørskov
3. Frede Andersen
4. Chresten Blom
5. Carl Erik Rasmussen
6. Bent Riemer
7. Leif Nielsen
8. Hugo de la Motte
9. Alf Berger
10. Peter Glock
11. John Larsen
12. Arne Dalvig
13. Kjeld Christensen

Siden hin mindeværdige dag – den 31. marts 1990 – har det hele tiden været et tilbagevendende spørgsmål: Skulle "Hadets kamp" spilles eller ikke?

Som omtalt under 1990 var der lagt op til, at den onde kamp, som den udviklede sig til, evt. skulle tages op og spilles som en revanchekamp.

Ingen turde vel straks sige nej, men som tiden gik, og den af og til dukkede op i folks drømme og mareridt, skulle der tages en beslutning.

Da lejrkomitén forberedte årets arrangement, blev det besluttet, at **nu** skulle det være forbi.

Hvem kunne mon også tage denne beslutning, hvis ikke komitén kunne? Alle fire var dybt involverede i den fatale kamp i 1990.

Beslutningen blev: "Hadets kamp" skulle begraves!!!

En kiste blev fremskaffet – det blev en vinkasse – og heri blev lagt et billede af nogle af kampens aktører i 1990. Sørgemusik blev indspillet på et bånd. Erik fik syet en præstekjole, – og gud hvor den klædte ham!!!

Da de sædvanlige aktiviteter efter ankomsten til Vejers var foregået, dvs. flaghejsning og blomsternedlæggelse ved mindepladen ved Carlo´s Corner, blev sørgemusikken sat på båndspilleren. Hvad skulle der mon ske?

Ingen udover komitén var klar over det.

Komitén kom nu frem bagom sommerhuset med præsten forrest (Erik), to bar kisten (Chresten og Bent), medens Calle var graveren. Følget sluttede op, og kisten blev båret til området ved Carlo ´s Corner.

Her blev der ved graverens hjælp skabt det nødvendige hul, og kisten blev sænket ned. Præsten ledsagede jordpåkastelsen med nogle ord om baggrunden for begivenheden og lod vide, at hvis nogen efter dette omtalte "Hadets kamp" mere, ville der falde bøder. Der blev på stedet opsat en mindeplade med inskriptionen: "Her hviler hadets kamp"

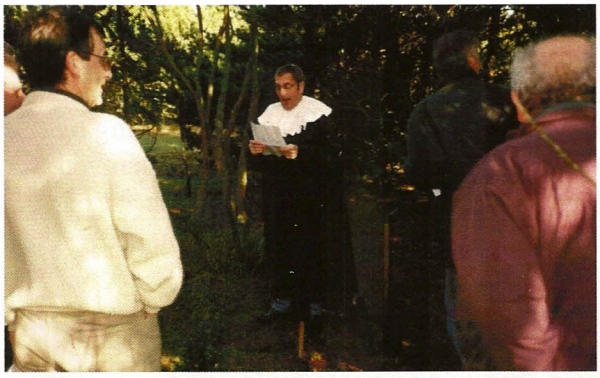

Som en lille udløber af denne begivenhed, så var jeg (Erik) ugen efter oppe ved sommerhuset og ville vise mine genboer præstekjolen.

Jeg trak den på og gik over til genboerne, hvor vi i fællesskab så drak et par øl.

Da dette var overstået, og jeg gik hjemad – i fuld ornat – mødte jeg lige ved genboernes udgang til Ørnevej en flok tyskere !!!

Ikke et ondt ord om dem, men I skulle have set deres ærbødighed for denne gejstlige person, der her kom. De bukkede og skrabede, – og havde jeg haft kirkebøssen med, havde det givet mange skillinger.

Chresten havde fået en god ide. Da det jo ikke er så tit, det sker – og det var tidligt på året – så var det overraskende for os, at årets ide allerede skulle skydes af nu. Ideen var god nok.

Chresten havde fået lavet nogle diplomer, som deltagere, der havde været med i 5 år, fik overrakt. Samtidig blev de slået til riddere. Det var et udmærket indslag, der også er blevet fulgt op senere, når der har været jubilarer (5 års og 10 års).

For første gang løb vi tør for snaps ved vores frokost! En kurér blev sendt til købmanden, medens frokosten var suspenderet et stykke tid. I denne pause lykkedes det dog én at få fyldt Erik´s snapseglas op med vand. Det var et lidt mærkeligt hoved, Erik fik på, da alle lidt senere igen sagde skål og skulle have den nyindkøbte snaps ned. Sådan kan man jo hele tiden blive til grin!!!

Selve turen i bilerne blev lidt forstyrret af nogle problemer med det ene dæk på Erik´s bil. Det viste sig – om mandagen efter hjemkomsten – at trådnettet i dækket var gået i stykker. Vi sneglede os af sted på en del af opturen og på hele hjemturen. Det bedste havde været at få skiftet hjul. Det var næppe smart at køre med det dårlige hjul, i hvert fald ikke før, det var konstateret, hvad der var galt.

Aftensmaden blev indtaget på et nærved beliggende pizzeria: "Syvstjernen". Her fik vi så lidt forskelligt med bl.a. blæksprutter mm, og det var rimeligt, men specielt ved afregningen gik det lidt "i kage" for personalet. De var også fra et andet land, og deres danske sprog var ikke færdigudviklet. Regnefærdigheden ikke heller. Den, der betalte sidst, fik nærmest penge tilbage !!!

Muligheden for, at det var os, der havde regnet forkert, var næppe stor!!!!!